Ἀληθινὲς ἱστορίες

ΣΟΒΑΡΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

"Οχι ὅτι εἶμαι πρωτευουσιάνος καὶ ἔχω μάθει νὰ περπατάω σὲ ἄσφαλτο, ἀλλὰ πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ, ἀπεχθάνομαι τὴ μοναξιὰ καὶ τὸ σκοτάδι.

Ἐκεῖνο τὸ λιχνάρι που δυστυχῶς ἐν σωτηρίῳ ἔτι 1959 δὲν κατορθώσαμε νὰ ἐξαφανίσωμε ἀπὸ τὰ περισσότερα χωριά μας, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄλλοι ὅπου καὶ γάναι θὰ φάσουν στὴ σελήνη, καὶ τὸ σκοτάδι τὸ πηχτὸ ποὺ πέφτει ἅμα ὁ ἥλιος μᾶς ἀφεθῇ καὶ πάῃ νὰ κοιμηθῇ, μὲ πλακώνει στὸ στῆθος κ' εἶμαι ἀμὰν νὰ ξημερώσῃ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ποτέ μου δὲν ἀπεφάσισα νὰ περάσω λίγες μέρες «ξεκούρασταν» ὅπως λένε οἱ πολλοὶ στὸ χωριό καὶ ἀκόμη νὰ μὴν ξέρω τίποτε γι' αὐτό.

"Ομως ἡ Ἀλίκη μου τοὔτη τὴ φορὰ μοὐβαλε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό.

—"Αντε προκομένε μου, μοῦ εἶπε, ποὺ μουσκεύεις σὰν ὑδρόβιο πτηνὸ στὴν θάλασσα. "Αμ δὲν λυπᾶσαι τὸ γυιόκα σου ποὔχει γίνη σὰν κλωνά; "Εχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα τὸ πουλάκι μας.

Καὶ μιὰ καὶ τὸ πουλάκι μας εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα, μὲ κατάφερε ἡ πονηρὴ καὶ ἕνα πρωὶ τὰ τζαλιάσαμε καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία Μικρασιατικὴ φθάσαμε ταλαιπωρημένοι στὴν Ἀετοράχη.

Πρωτιμήσαμε τὴν Ἀετοράχη, πρῶτον γιατὶ ἀέρα φρέσκο εἶχε μπόλικο ναὶ δεύτερογιατὶ ἐκεῖ ἔμενε ὁ κουμπάρος ὁ Βασίλης ἀπὸ δεύτερη γενιὰ καὶ ποὺ ὁ φουκαρᾶς μᾶς ὑποδέχτηκε μ' ἀνοιχτὲς τὶς ἀγκοῦλες ὅταν μᾶς εἶδε.

—Μουρέ, μουρέ, σᾶν τὰ μάραθα, εἶπε, μοῦ κοπάνησε καὶ κάνα δυό... φιλικὲς στὴν πλάτη ποὺ μ' ἔκαναν νὰ χαμογελάσω δαγκωτά, κι' ὕστερα μᾶς σύστησε στὸ ἀσκέρι του ἐνέα τὸν ἀριθμὸ ποὺ θάκληθαν γιὰ μᾶς κυττάνε λὲς καὶ ἀνήκαμε σὲ ἄλλη συνωμοτικὴ διπόδων ζώων.

Δυσκολεύτηκα νὰ προσαρμοσθῶ κάπως στὸ νέο μου περιβάλλον, μὰ τέλος ὁλοτυτήκαμε, (ἂς κάναμε κι' ἀλλοιῶς» στό...ἀρχαντικὸ τοῦ κουμπάρου τοῦ Βασίλη, που ἀποξω ἦταν δίπατο κι' ἀπὸ μέσα ξεταιάνωτο καὶ ξεπάτωτο σᾶν ἐνετσιάνικο φρούριο ἐγκαταλελειμμένο.

—"Αμ γιατὶ νὰ τοῦ περιουρίσουμε κουμπάρε; μοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ Βασίλης. Μήπως θὰ καταλάβουμε τίποτις; "Ετσι ἐλεπόμαστε κι' ὅλας.

Κι' ὁ χριστιανὸς δὲν εἶχε ἄδικο ἂν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε μὲ μιὰ σχετικὴ ἀσφάλεια, χωρὶς δηλαδὴ κίνδυνο προκηρύξεως εἰς φανερὸν πλειοδοτικὸν διαγωνισμὸν τῶν ἀποκρύφων μελῶν τοῦ σώματός μας ἔπρεπε νὰ φρόνουμε ὅλα τὰ ταὐλάχιστον τρεῖς φορὲς τὴν κουβέρτα τῆς νεροτρυβῆς.

"Α ςεἶναι καλὰ ὅμως ὁ ἄνθρωπος εἶχε μάτσο ἀπὸ τέτοιες.

Πολλὰ παράξενα μοῦ κάνανε ἐντύπωση στὴν Ἀετοράχη ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα χωριὸ σᾶν τὰ χιλιάδες, τ' ἄλλα στὴ χώρα μας. Μὲ κεῖνο ποὺ δὲν μπορεσα νὰ καταλάβω ἦταν αὐτὴ ἡ πρωτόγονη νοστροπία τῶν χωρικῶν μὲ τὴν ὁποίαν ἀντιμετωπίζανε τὸ φαινόμενο τῆς ἀνθρωπινης ἀναπαραγωγῆς. Καὶ τὰ ζῶ τους τὰ περνάγανε οἱ ἀτσίδες καὶ δόσταν ἀφαδιάζανε κρυτσούδελα, ἁπλητα, μυξάρικα καὶ συφοριασμένα χωρὶς νὰ νοιώθουνε ἴχνος στοργῆς γιὰ αὐτά.

Ἐννιὰ εἶχε ὁ κουμπάρος ὁ Βασίλης, δέκα ὁ μπάρμπα Θανάσης ὁ γειτονας κι' ἄλλα τόσα ὁ ξωμάχος ὁ Βαγγέλης. Κι' ὅλοι τους χωρὶς ἐξαίρεση, τὰ μισὰ τὰ πιο μεγάλα κορίτσια τους, τάχανε στεῖλη στὴν πολιτεἰαὐπηρέτριες κι' ἐκμεταλλεύσανται ἀσυνείδητα τὰ κοπιαστους, ξημεροβραδιάζοντες στὸ καφενειο μὲ τὴν πρέφα.

Τ' ἄλλα τ' ἀγόρια ποὺ μένανε στὸ σπίτι δὲν διαφερινε ἀπὸ τὸν κυρ Μέντιο καὶ τὸν Ντόρη, ποὺ μαζὶ ξυπνᾶγανε καὶ μαζὶ κοιμώσανται, πεθαμένα ἀπὸ τὸν κάματο τῆς ἡμέρας.

Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐνδιέφερε, ἦταν νὰ ἔχουν περισσότερα ἐργατικὰ χέρια γιὰ νὰ. κάθουνται αὐτοί.

Κανεὶς τους δὲν λογαριαζε ἂν εἶναι σὲ θεση νὰ θρέψη αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ ἔφερνε ἀσυλλόγιστα στὸν κόσμο καὶ νὰ τοὺς ἐξασφαλίση τὰ μέσα μιᾶς στοιχειώδους διαθιώσεως.

Μοιρολατρικὰ καὶ ἀπαθέστατα μιὰ ἀπάντησι δίνανε ὅλοι τους στερεότυπη καὶ κλασική.

—Τοῦ Θιοῦλι εἶναι Κώσταμ τοῦ Θιούλη, τὶ νὰ κάνουμι.

Πάσχιζα ἀδίκως νὰ τοὺς ἐγάλω μέσα ἀπὸ τὸ φτωχὸ μυαλό τους τὴν ἀμφιβόλου ποιότητος αὐτὴ θρησκευτικὴ νοοτροπία ποὺ δὲν ἐχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἀληθινὴ θρησκεία μας μὰ ἡ χαμηλὴ ἢ μᾶλλον ἡ ἀνύπαρκτη μορφωτικὴ τους στάθμη δὲν ἦταν πρόσφορη γιὰ τέτοιου εἴδους συζητήσεις κι' ἔτσι τὸ αἴσθημα τῆς ἀτομικῆς εὐθύνης ἦταν γι' αὐτοὺς ἀνύπαρκτο.

Στὸ τέλος μ' εἶπανε καὶ ἀντίχριστο κι' ἄρχισαν σιγά, σιγὰ νὰ ἀποφεύγουν τὴν συντροφιά μου.

Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ Ἐλλειπε λόγω διακοπῶν κι' ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ ἦταν πολὺ γέρος γιὰ νὰ συζητήσω ἕνα τόσο σοβαρὸ γιὰ τὴν παδίστικη νοοτροπία του θέμα. Γι' αὐτὸ τὰ μαζέψαμε μιὰ ὥρα γρηγορώτερα μὲ τὴν Ἀλίκη μου καὶ γυρίσαμε στὸ σπιτάκι μας.

"Ομως νοιώθαμε τύψεις ποὺ δὲν κατώρθωσα τίποτε. Βέβαια χρειάζεται ἐπίπονη καὶ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ νοιώσουν οἱ τέοιοι γονεῖς τὴν ἱερότητα τῆς λειτουργίας τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ τὰς τεραστίας εὐθύνας ποὺ ἀπ' αὐτὴν δημιουργοῦνται.

Ποιὸς ὅμως θὰ θελήση νὰ συμβάλη ἀποτελεσματικῶς στὴ προσπάθεια αὐτή;

Κ. Βρ—ς

Μικρὰ νέα

Ἀστρονομικὲς οἱ τιμὲς πωλήσεως τῶν ἰχθύων, ἰδίως τῶν ἁλιευομένων ἀπὸ τὰ Ἰχθυοτροφεῖα ΠΑΠΑ καὶ Μεσολογγίου.

—Σὲ σημεῖο ποὺ νὰ ἀναλογίζεται κανεὶς ποῦ θὰ φρεθοῦν οἱ γαλαντωμοι διὰ νὰ τὰ ἀγοράσουν.

—Με ἱκανοποίησιν ἐλαβιδάζομεν πρὸς τὴν Δημοτικὴν μας ἀρχὴν εὐχαριστίας πλείστων φιλομούσων συμπολιτῶν μας

— Οἱ ὁποῖοι μὲ ἀγαλίαση επανεῖδον τὴν Δημοτικήν μας μουσικὴν παιανίζουσαν ἐπὶ τῆς ξυλίνης ἐξέδρας, ἡ ὁποία ἀδικαιολογήτως δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο μέχρι πρότινος.

—Ἐκφράζοντες ἅμα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν των, ὅπως αἱ ἐμφανίσεις τῆς Δημοτικῆς μπάντας γίνωνται κατὰ μυχύτερα χρονικὰ διαστήματα ἰδίως τοὺς θερινοὺς μῆνας

—Πλῆθος πιστῶν προσῆλθον τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν καὶ Σάββατον εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν Γηροκομείου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς Παναγίας.

—Καὶ παραδειγματικὴ τάξις ἐτηρήθη ἀπὸ τὰ τροχοφόρα καὶ τοὺς πιστοὺς χάρις εἰς τὰς ἐντόνους προσπαθείας τοῦ Τμήματος τῆς τροχ ίας κινήσεω ς καὶ τῆς Ἀστυνομίας.

—Κάποτε θὰ πρέπει νὰ ἀντικαταστα θοῦν τὰ σκαλοπάτια τῆς κλίμακος παρὰ τὸν ἱερὸν ναὸν Παντανάσσης.

—Τὰ ὁποῖα λόγω τῆς φθορᾶς τὴν ὁποίαν ἔχουν ὑποστῆ ἔχουν καταστῆ λίαν ἐπικίνδυνα διὰ τοὺς ἀνερχομένους καὶ κατερχομένους.

—Λόγω τῆς μικρᾶς δαπάνης ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἀντικατάστασίν των πιστεὺομεν ὅτι ἡ ἁρμοδία ἀρχὴ θὰ ἐξετάση τὴν περιπτωσιν εὐμενῶς.

—"Ενα κομμάτι ἀπὸ τὸ αἱματωμένο πουκάμισο τοῦ Ντίλλιγκερ (τοῦ περιδοήτου γκάγκστερ ποὺ εἶχε χαρακτηρισθῆ ὡς ὑπ' ἀριθ. 1 δημόσιος κίνδυνος τῆς Ἀμερικῆς) πουλήθηκε σὲ πλησπριασμὸ γιὰ 30.000 δολλάρια.

—"Ετσι ἔχομεν ἕναν ἀκόμη....ἀμερικανισμόν.

Ἐπικαιρότητες

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΟΜΑΝΙΑΣ

Ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα μιὰ κακὴ ἕξις δέρνει τὸν τόπο μας. Μᾶς ἀρέσει μὲ λίγα λόγια νὰ μετιχειριζόμαστε στὴν ὁμιλία μας ξενικὲς λέξεις ἢ καὶ φράσεις ἀκόμα! Τὶς περισσότερες, ἂν ὄχι ὅλες τὶς πέρνουμε ἀπὸ τη Γαλλικὴ (μιὰ καὶ ἡ γλῶσσα αὐτὴ θεωρεῖται διεθνὴς κι, ἔχει μεγάλη διάδοση στὴ χώρα μαςἢ καὶ τὶς πλασάρουμε ξαφνικα στὸν συνομιλητή μας.

"Ἐχουμε δηλαδὴ ὑποστῆ, ἄλλος λίγο, ἄλλος πολύ, μιὰ δόση ξενομανίας. Ἡ ξενομανία αὐτὴ ἀφοῦ βρῆκε πρόσφορο ἔδαφος στους ἀνώτερους ἀριστοκατικοὺς κύκλους, ἐπηρέασε καταφανέστατα κα. τὸν ἀγράμματο «λαουτζίκο» μας! Συνηθίσαμε νὰ λέμε μπαμπὰ καὶ μαμὰ ἀντὶ τὴν Ἑλληνικωτάτη μητέρα, μάννα, πατέρα. Μερσὶ ἀντὶ τοῦ εὐχαριστῶ, ἀντίο τοῦ χωιρετε, περτὸν ἀντὶ τοῦ συγνώμη. Κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες ξενικὲς λέξεις ποὺ διανθίζουν τὴ γλῶσσα μας καὶ ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ χῶρος ἑνὸς χρονογραφήματος νὰ συμπεριλάβῃ.

Καὶ δὲν εἶναι μόνάγα οἱ κυρίες κι' οἱ δεσποινίδες ποὺ ἔχουν (ὡς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ τ' ὀνομάσω) τὸ ψώνιο τῆς ξενομανίας. Ἀλλὰ κι' οἱ ἄνδρες καὶ μάλιστα ἀνθρωποι πάσης μορφώσεως καὶ θέσεως! Λὲς καὶ το ἑλληνικὸ λεξικὸ στέρφεψε, ἐνῶ εἶναι τὸ πλουσιώτερο σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Τὸ νὰ μαθαίνῃ κανεὶς ξένες γλῶσσες καὶ νὰ τὶς κατέχῃ εἶναι μεγάλο ὅπλο στὴ ζωὴ του. Προϋπόθεση ἀπαραίτητη στὰ σημερινὰ δύσκολα χρόνια γιὰ μιὰ καλὴ ἐπαγγελματικὴ ἐξέλιξη. Πρέπει ὅμως νὰ τὶς μετεχειρίζεται ἐκεῖ ποὺ πρέπει. Εἶναι ἀκατανόητο τελεῖως νὰ περνουμε γαλλικὲς ἢ ἀγγλικὲς λέξεις καὶ νὰ τὶς μεταχειριζόμαστε παραμερίζοντας τὶς ἰδικές μας, ποὺ τόσο ἀφειδῶς προσφέρει τὸ λεξιλόγιό μας. Περιφρόνηση στὴ μητρικὴ μας γλῶσσα μπορεῖ νὰ τὸ χαρακτηρίσῃ κανείς. Στὴ γλῶσσα τῶν πατεράδων μας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κι' ἐλληρονομήσαμε ἀγνὴ καὶ καθάρια, ἐνῶ ἐμεῖς τὴ νοθεψαμε μὲ ποικιλόξενα «μαργαριτάρια»!

Μονάχα ἡ ἑλληνικὴ ὑπαιθρος παραμένει ἀμόλευτη ἀπὸ τὴν ξένομανία ποὺ δυστυχῶς ἔχει πάρει ἔκταση ἀνάμεσα στὸ πληθυσμὸ τῶν πόλεων. Καιρὸς πιὰ νὰ σταματήση τὸ κακὸ κι' ἡ συνήθεια αὐτὴ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ ἀποβληθῇ. Το σχολεῖο μπορεῖ εὔκολα νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἀρρωστιὰ τῆς ξενομανίας, που ἂν συνεχισθῇ θὰ γίνῃ ἀνίατος καὶ θ' ἀποβῇ ἐπιθλαδής.

Ἡ γλῶσσα μας εἶναι ἡ πλουσιώτερη σὲ λέξεις κι' ἀπὸ τὶς δυσκολώτερες σ' ὅλο τὸ κόσμο. Γι' αὐτὸ οἱ ξένοι τὴ θαυμάζουνε καὶ λίγοι ἀπ' αὐτοὺς κατορθώνουν νὰ τὴ μάθουν "Ας ἀποβάλλουμε λοιπὸν τὴ ξενομανία κι' ἂς προσπαθήσουμε νὰ μάθουμε τὴ γλῶσσα μας, καταπολεμῶντας ἔτσι τὸν ἀναλφαβητισμὸ ποὺ δέρνει σ' ἀφάνταστο βαθμὸ ἕνα μεγάλο ποσοστὸ τῶν Ἑλλήνων!.... "Ισως τότε κι' ὁ προφορικὸς μας λόγος ἀποκτήσει αὐτὸ ποὺ τοῦ λείπει. Τὴ γοητεία! Κι' εἶναι τόσο αἰσθητὴ αὐτὴ ἡ ἔλλειψις της στὴ καθημερινὴ μας ζωή.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΚΟΛΑΪΤΗΣ

o ⁘ o

Εὔθυμα

Ο ΔΗΜΙΟΣ ἑτοιμάζεται νὰ ἀπαγγονίση δύο καταδικασμένους σὲ θάνατο, ἐπάνω σὲ μιὰ γέφυρα. Περνάει τὴν θηλειὰ στὸν πρῶτο, ἀλλὰ τὸ σχοινὶ σπάει, ὁ κατάδικος πέφτει στὸ νερὸ καὶ ξεφεύγει κολυμπῶντας. Ὁ δήμιος διαλέγει ἕνα ἄλλο σχοινὶ γιὰ τὸν δεύτερο

—Δὲν μοῦ λές, ρωτάει τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ μελλοθάνατος εἶσαι σίγουρος πὼς τὸ σχοινὶ δὲν θὰ σπάσῃ πάλι; Γιατὶ ἐγώ, ξέρεις δὲν ἔχω ἰδέα ἀπὸ κολύμπι.

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Ὁ Διευθυντής: Ἐδῶ ὁ καθένας πρέπει νὰ ἐργάζεται. Ἐσὺ τὴ δουλειὰ ἔκανες.

Ὁ Φυλακισμένος: Διαρήκτης κύριε διευθυντά!

ΤΟ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΕΙΟΝ

Τοῦ κ. Ι. Δεληγιάννη ἀνακαινισθὲν τελεῖως διὰ μηχανημάτων συγχρόνων καὶ τελειοτάτης κατασκευῆς, μετεφέρθη καὶ λειτουργεῖ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κορίνθου 233 α' κτίριον, ἀκριβῶς ἔναντι Ταχυδρομείου. Τηλ. 23—47.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

"ΧΡΩΜΟΤΥΠΙΚΗ, Ο.Ε

Στοὰ Μαραγκοπούλου Στενὲν παλαιοῦ Ἀρσακείου

Πάσης φύσεως τυπογραφικαὶ ἐργασίαι.

Μπελιέτα αὐτοστιγμεὶ

"ΧΡΩΜΟΤΥΠΙΚΗ,, Ο.Ε.

ΑΓΟΡΑΙ - ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ

ΚΑΤΙ ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ

Θέλετε νὰ ἀποκτήσετε κάτι ποὺ θὰ σᾶς εἶναι ἀπαραίτητον στὸν ἑαυτόν σας, στὸ σπίτι σας, στὴν ἐπιχείρησίν σας;

Ἐλᾶτε σὲ μᾶς. Θὰ σᾶς τὸ δώσωμε ἀνταλλάσσοντες τοῦτο μὲ ἕνα ἄλλο ἰδικόν σας εἶδος ποὺ σᾶς εἶναι ἄχρηστον. Ἀνταλλάσσομεν ἢ καὶ ἀγοράζομεν κάθε εἶδος. Ἐνδιαφερόμεθα διὰ παλαιὰ ἔπιπλα, ραπτομηχανάς, γραμμόφωνα, δίσκους, πικάπ, ραδιόφωνα, ποδήλατα, μοτοσακὸ, ρουχισμούς σκεύη, κλπ. Δεχόμεθα καὶ πωλήσεις διὰ λογ)σμὸν σας ἐπὶ προμηθεία.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΕΤΑΠΩΛΗΣΕΩΝ ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 33 Κάτωθι Β' ἀστυν. Τμήματος Τηλ. 32—34

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

Θαυμασμὸς

Δὲν ἔλειψαν βέβαια ποτὲ οἱ χειροπιαστὲς κι' ἐξώφθαλμες ἀποδείξεις γιὰ τὸ ἀσύλληπτο μέγεθος καὶ μεγαλεῖο τῆς Δημιουργίας. Σὲ κάθε στιγμή, παντοῦ καὶ πάντοτε, ἔχει τὴ θέσι του τὸ «..καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου...».

Αὐτὸ θυμήθηκα προχθὲς ἀκούγοντας στὸ ραδιόφωνο λεπτομέρειες γιὰ τὸ νέο δορυφόρο. «Ἰδιαιτέρως σημαντικὸ—ἔλεγε ὁ ἐκφωνητὴς— εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ νέος δορυφόρος, θὰ στείλη ἀπὸ ἐκεῖ ψηλὰ φωτογραφίες τῆς Γῆς....».

Πραγματικά, τὸ γεγονὸς αὐτὸ καθ' ἑαυτό, εἶναι σπουδαῖο καὶ καταπληκτικό. Σκέφτηκα ὅμως, πὼς ὅλο κι' ὅλο, θἄναι μιὰ φωτογραφία ὄχι καὶ τόσο καθαρή, ἴσως μάλιστα κάποιο ὄργανο λαθέψῃ. ἴσως ἡ ἀτμόσφαιρα ἀντιδράση, ἴσως κάτι δὲν πᾶ καλά, ἴσως τὸ μηχάνημα λήψεως δὲν ὑπακούση ἀκριβῶς. ἴσως ἴσως τέλος πάντων κάποια λεπτομέρεια δὲν προβλέφθηκε. Κι' ἔτσι δὲν θἄχουμε οὔτε σὲ φωτογραφία τὴ Γῆ. Κι' ὅμως ἡ Γῆ αὐτὴ ὑπῆρξε δημιούργημα. "Ολος αὐτὸς ὁ ὄγκος ποὺ δὲν τὸν πιάνει τὸ μάτι μας, εἶναι ἔργο κάποιου Θαλασσες, ὄυνά, κάμποι, δάση, πεδιάδες, δένδρα φυτά, ζῶα, ἀθέατα μικρόβια, τροφὴ μακτικὰ μαμούθ, κοκκοι ἄμμου, θεόρατοι βράχοι, λειβάδια, ἀπάνητες ζοῦγκλες, ζέστη ἀφόρητη καὶ τσουχτερὰ κρῦα κι' ὅ,τι ἄλλο ὑλέπουμε, ἀκοῦμε, αἰσθανόμαστε κάποιος τὰ. φτιασε. Καὶ τὰ ἔκανε τόσο ἁρμονικὰ καὶ τόσο τέλεια...» πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας...».

Κι' ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἐμεῖς τὰ «τέλεια» πλάσματα, θριαμβολογοῦμε γιὰ κάτι τεράστιο—ἐλαχιστώτατο. Γιὰ κάτι ποὺ κατασκευάστηκε ἀπὸ ἔτοιμα ὑλικά, ποὺ δὲν εἶναι οὔτε ἀπειροελάχιστο σὲ σύγκριση μὲτὸ σύμπαν, ποὺ ἡ ταχύτητά του εἶναι γελοία μπρὸς στὴν κίνησι ἰῶν ἀστεροισμῶν καὶ ποὺ ἡ «ζωὴ» του δὲν ἀποτελεῖ οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀνάμεσα στὸ χωρὶς ἀρχὴ παρελθὸν καὶ στὸ δίχως τέλος μέλλον.

Αὐτὸ τὸ μεγάλο τίποτα, εἶναι τὸ τεράστιο κατόρθωμά μας. Εἶναι ὅ. μως σημαντικὸ τὸ ὅτι ὁ καινούργιος δορυφόρος, μᾶς ἔκανε νὰ ξηκώσουμε τὸ θλέμμα ψηλὰ πρὸς τὸ ἀχανὲς τ' οὐρανοῦ καὶ θαμπωμένοι ἀπ' τὸ ἀσύλληπτο μεγαλεῖο τῆς Δημιουργίας, νὰ ψιθυρίσουμε κατάπληκτοι κι' ἐκστατικοί: «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε....»

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

o ⁂ o

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

Ο ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

(«Ζυγὸς» — «Περιηγητικὴ»)

Μὲ ἐνδιαφέροντα ὅπως πάντα περιεχόμενα κυκλοφόρησε τὸ τεῦχος 43—44 ('Ιούνιος—Ἰούλιος) τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ Καλῶν Τεχνῶν «Ζυγὸς» ποὺ ἐκδίδεται στὴν Ἀθήνα μὲ ὑπεύθυνο ὕλης τὸν κ. Φρ. Φραντζισκάκη. Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Β' Διεθνοῦς Ἐκθέσεως Κεραμικῆς στὴν Ὀστάνδη τὸ τεῦχος αὐτὸ τοῦ «Ζυγοῦ» εἶνε ἀφιερωμένο στὸν πρωτεργάτης τῆς νεοελληνικῆς κεραμικῆς Πάνο Βαλσαμάκη, ποὺ μαζὶ μὲ τρεῖς ἄλλους νεώτερους συναδέλφους του, τὴν Γιάννα Περσάκη, τὸν Παναγ. Τσολάκο καὶ τὸν Θ. Παπαθεγέρη, μετέχει στὴν ἔκθεση. Σχετικὰ γράφη ἡ κ. Ἑλένη Βακαλό, οἱ ὁποία φωτογραφίες ποὺ συνοδεύουν τὸ ἄρθρο αὐτὸ καὶ τὸ ἐγχρωμο ἐξώφυλλο τοῦ περιοδικοῦ εἶνε ἀπ' τὴν τελευταία ἐργασία τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἕλληνα καλλιτέχνη.

Στὸ ἴδιο τεῦχος τοῦ «Ζυγοῦ» δημοσιεύονται ἀνταποκρίσεις ἀπ' τὴν Κολωνία τοῦ κ. Χρυσ. Χρήστου γιὰ τὴν ἔκθεση ἀρχαίας καὶ σύγχρονης μεξικάνικης τέχνης, τὸ τελευταῖο μέρος τῆς μελέτης τοῦ ὑφηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Μ. Ἀνδρόνικου γιὰ τὴν ἑλληνικὴ πλαστικὴ τῶν ἀρχαϊκῶν χρόνων, ἕνα ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ καθηγητῆ τῆς φιλοσοφίας στὸ Γαλλικὸ Ἰνστιτοῦτο κ. Γ. Μουρέλου μὲ τίτλο «Τὰ φαντάσματα» καὶ οἱ ὑπεραξίες» κλπ.

Ἐνδιαφέροντα εἶνε, τέλος, τὰ σχόλια, οἱ εἰδήσεις καὶ οἱ εἰκονογραφημένες σελίδες τοῦ «Ζυγοῦ» γύρω ἀπ' τὴν καλλιτεχνικὴ ζωὴ καὶ κίνηση.

⁂

Πλούσιο σὲ συνεργασίες τὸ τεῦχος Ἰουλίου (ἀριθ. 7) τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ τουρισμοῦ, τέχνης καὶ διαφωτίσεως «Περιηγητική» ποὺ ἐκδίδεται ἀπ' τὴν Ἑλληνικὴ Περιηγητικὴ Λέσχη μὲ ὑπεύθυνο ὕλης τὸν κ. Κώστα Δημητριάδη. Συνεργάζονται γνωστοὶ καθηγηταί, διανοούμενοι, καλλιτέχνες, ἐπιστήμονες κλπ

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΑ ΚΟΝΤΑ & ΣΤΕΝΑ

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

ΜΑΚΡΑΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΦΑΡΔΕΝΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΣΤΟ ΔΕΡΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Γεροκωστοπούλου 27

ΣΧΟΛΗ ΣΩΦΕΡ

Κολοκοτρώνη 34 (Γκαράζ Τηλέφωνον 23—45 Πάτραι

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΥΠΗΡΧΕ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΟΨΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

ΤΟΥ κ. Π. ΣΤΕΡΓΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ περιηγητὴς Παυσανίας περιοδεύσας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπεσκέφθη τὰς Πάτρας καὶ περιέγραψε τὰ ἀξιοθέατα αὐτῶν καὶ τῆς ἀκροπόλεως καὶ κάμνει λόγον περὶ λατρείας πολλῶν θεοτήτων. Ἰδίως εἰς την Ἀρχαίαν Ἀγοράν τῶν Πατρῶν ἀναφέρει ἱερὰ ναούς, ἀγάλματα καὶ τὸ ἐν συνεχείᾳ αὐτῆς κείμενον ἀρχαῖον Ὠδεῖον. Λέγει δὲ ρητῶς ὅτι «τῆς Ἀγορᾶς ἔχεται τὸ Ὠδεῖον καὶ Ἀπόλλων ἀνάκειται θέας ἄξιος». Προσθέτει δὲ περαιτέρω ὅτι τὸ ἄγαλμα αὐτὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κατεσκεύασαν οἱ Πατρεῖς μὲ τὰ λάφυρα, τὰ ὁποῖα ἀπεκόμισαν ὅταν αὐτοὶ μόνοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἀχαιοὺς ἐβοήθησαν τοὺς Αἰτωλοὺς κατὰ τοῦ στρατοῦ τῶν Γαλατῶν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Περσικῶν πολέμων μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 3 π. χ. αἰῶνος οἱ Ἀχαιοὶ εὑρίσκοντο εἰς πλήρη ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἀκμήν, ὅτε στέφη Γαλατῶν μὲ ἀρχηγὸν τὸν Βρένον ἐπέδραμον κατὰ τῆς Ἑλλάδος Μοῖρα δὲ τούτων εἰσε θαλεν εἰς την Αἰτωλίαν. Πρὸς θοήθειαν τῶν Αἰτωλῶν, τῶν ὁποίων ἡ χώρα εὑρίσκετο ἐν κινδύνω, ἔσπευσαν ἐξ ὅλων τῶν Ἀχαιῶν μόνον οἱ Πατρεῖς. Ἀλλ' ἀμαθεῖς ὄντες εἰς τα πολεμικὰ καὶ εὐρεθέντες προ ὑπερτέρων ἐχθρικῶν δυνάμεων ἐκακοπάθησαν καὶ ἡττηθέντες ἐπέστρεψαν εἰς τὰς Πάτρας συναποκομίζοντες ὅμως λάφυρα, ἀπὸ τὰ προ'ι'όν τῶν ὁποίων κατεσκεύασαν τὸ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου διαλαμβανόμενον ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κατὰ τὸν Παυσανίαν ὑπῆρχε μὲν καὶ ἕτερον ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἀλλ' αὐτὸ ἔκειτο εἰς τὸν Ναὸν τοῦ ἐντὸς τῆς Ἀγορᾶς εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ὄλυμπίου Διός, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Παντοκράτορος καὶ ἦτο χαλκοῦν γυμνόν, ἐφόρει ὅμως ὑποδήματα καὶ ἐστήριζε τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ κρανίου ὄνος.

Τὸ ἐκ τῶν λαφύρων τῶν Γαλατῶν ἄγαλμα ἀναφέρεται ὅτι ἔκειτο πλησιέστατα τοῦ Ὠδείου ὅπου κατέληγεν ἡ Ἀγορά.

Κατὰ τὰς διενεργηθείσας ἀνασκαφὰς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1937 ἀνεῦρομεν στοὰν τῆς Ἀγορᾶς μὲ ψηφιδωτὸν δάπεδον πλάτους τριῶν μέτρων, ἔξω τοῦ Ὠδείου, μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ θεάτρου τούτου καὶ ἀνοικτὴ πρὸς τὴν ὁδὸν Γερμανοῦ. Πρὸ αὐτῆς εἶχον διασωθῆ ἐπὶ τόπου κείμενοι μαρμάρινοι πλάκες καὶ ὁ πλακωστρωμένος αὐτὸς χῶρος θὰ ἐπεξετείνετο μέχρι τῆς ἀνατολικῆς γωνίας τῆς προσόψεως τοῦ Ὠδείου, ὁλίγον πρὸ τῆς ὁποίας ἀνευρέθη ἡ δύο μέτρων καὶ 20 ἑκατ. πλάτους ἀνατολικὴ εἴσοδος τούτου.

Ἐπὶ τοῦ χώρου αὐτοῦ καὶ παραπλεύρως τοῦ Ὠδείου πρέπει νὰ ἐκειτο τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος. Εἶχε δὲ στηθῆ, ὡς φαίνεται ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν πόλεμον κατὰ τῶ